

L'important és odiar

L'Ampolla vol segregarse del Perelló, en l'actualitat un sol municipi. No obstant això, les negociacions han entroncat un conflicte que ve d'abans de la guerra i que ara ha menat les dues comunitats a un atzucac absurd d'odi i recel mutu.

Eduard Company i Fonts

Joan Oliver, Pere Quart, té els famosos versos de *Corrandes de l'exili* que diuen: «abans de creuar la ratlla/m'ajec i beso la terra». Els habi-

gar la discussió fins a aquest punt. Punt que és qualificat per Francesc Sancho, regidor segregacionista de l'Ampolla, com a «estafa».

Però, anem per parts. El fet és que l'Ampolla demana la segregació del municipi del Perelló, per a formar el seu propi terme municipal. Els perello-

nens, ara com ara, accepten el fet, troben lògic que l'Ampolla vulgui separar-se del seu municipi. Per on no passen és per la situació de la ratlla. I la discussió sobre el traç que ha de dividir en dos el que en l'actualitat és el Perelló té tota l'aparença de ser bizantina, el conte de mai no acabar.

El consistori del Perelló està format, després de les darreres eleccions municipals, per quatre regidors del PSC-PSOE, per dos regidors de CiU, i per cinc regidors de la Junta de Segregació de l'Ampolla. El Perelló va repartir els seus vots entre socialistes i convergents. I l'Ampolla sencera, llevat de vint vots nuls, va decantar-se totalment per la Junta de Segregació. Això ha provocat que, possiblement per primera i única volta en el país, el PSC-

Francesc Gil, alcalde del Perelló.

tants del que actualment és el Perelló no podrien dur a terme aquest simbòlic gest, ja que, malgrat el seu indubtable amor per la terra —que defensen visceralment—, desconeixen on és la ratlla. I es barallen per ella.

El Perelló és un municipi de la part nord del Delta de l'Ebre que és protagonista d'un conflicte inusual i, a la vista del que s'esdevé, de solució incerta, i, sigui quin sigui el veredict de la justícia, insatisfactòria. Dins del municipi, hi ha dos centres urbans, el Perelló i l'Ampolla. El primer té dos mil dos-cents habitants; el segon, mil tres-cents. Aquestes xifres són aproximades, i cal remarcar-ho perquè, a l'hora de fer les eleccions municipals o quan es fan els càlculs econòmics per dirimir els termes de la segregació, sí que ve d'una o d'una desena de persones. Ambdues parts arriben a prolon-

DOMÈNEC UMBERT

PSOE i CiU hagin de deixar de banda les seves picabaralles particulars per unir-se davant els interessos de l'oposició, els segregacionistes. Oposició que, per cert, és tan radical i aferrissada que podria haver estat protagonista d'un conte de García Márquez. I cal tenir en compte que l'escriptor colombià basa el seu humor en l'exageració, duta fins al límit, tocant l'absurd.

L'odi que es professen totes dues comunitats arriba a esdevenir grotesc. I és que la història de la segregació es remunta als temps de la segona república, quan Josep Tarradellas, conseller en cap de la Generalitat de Catalunya, va decretar-ne la secessió, de l'Ampolla. Independència abolida, tres anys després, per la dictadura, que anul·là les disposicions republicanes. Quaranta anys d'odi i recel sord —i, sobretot, mutu— que va sorgir de nau quan l'Assemblea de Catalunya, amb la restauració de la democràcia. El penúltim dia de l'any passat, la Generalitat va marcar definitivament la ratlla, decisió que no va satisfer —com és i serà lògic— a ningú. Ara resten els tràmits de la comissió jurídica assessora de la Generalitat i del Consell Comarcal del Baix Ebre, i, a continuació, del Consell Executiu de la Generalitat. Mentre aquest procés segueix el curs legal —i n'hi ha per temps—, els habitants d'ambdós nuclis urbans continuen a mata-degolla. Ser «del Perelló» és més que un delicte a l'Ampolla. El mateix que ser un «ampollero» al Perelló. I, tot, per la ratlla.

Els cinc regidors segregacionistes han de pujar al Perelló, on és l'ajuntament, a celebrar els plens. Allí són rebuts en un clima d'hostilitat supre-

Francesc Sancho, regidor de l'Ampolla.

DOMÈNEC UMBERT

ma. Tenen por de ser agredits. «No els escalfarem —diu un veí del Perelló—, perquè és el que ells voldrien, i només per poder-ho denunciar després a la guàrdia civil».

Un grup de joves del Perelló ha format el Moviment de Defensa del Perelló, la filosofia del qual és «defensar el poble, fins la mort, si cal, però sense actuar violentament; que quedi clar, sobretot això, que no som violents, ja que, si no, la premsa ens qualifica de terroristes», explica un dels seus membres. Aquest grup, en un dels plens municipals, va esperar els regidors segregacionistes havent fet una catifa des de la porta de l'ajuntament fins al cotxe dels regidors amb pancartes que posaven, totes, «segregació»; pancartes que

van substraure dels balcons de l'Ampolla les nits prèvies a l'acció. I és que durant tot l'estiu passat, no va haver-hi balcó de l'Ampolla que no tingués penjada una pancarta amb la sola paraula de «segregació». «No els va caure molt bé —explica un dels joves del Moviment—. Encara me'n queden, de pancartes. Si en feu col·lecció, uns en vaig a buscar una a casa...». Un altre dels membres del grup afirma amb sarcasme: «M'agradaria que els donessin la independència municipal sols per veure com se les foten entre ells».

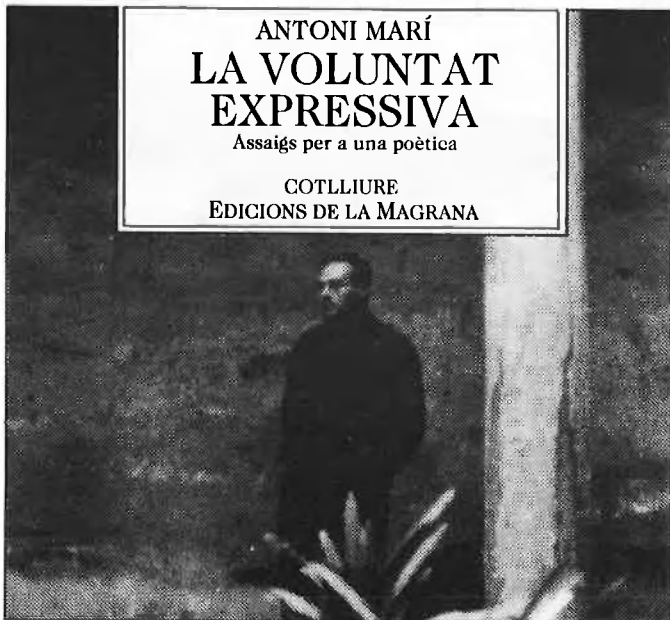
Joan Martí, senador convergent per Tortosa i diputat de CiU al parlament de Catalunya, és el blanc de les iras dels perellonencs, ja que és, per a ells, un dels artífexs de la decisió de la Generalitat de fer passar la ratlla per on l'ha feta passar. El 10 de gener d'enguany, en una manifestació massiva als carrers del Perelló —«només els vells, els nados i els malalts van quedar-se a casa», afirma un veí del poble— van cremar dos ninots, un dels quals representava Joan Martí. Francesc Gil, alcalde del Perelló, comenta que «els ninots només serveixen per ser cremats. Ara bé, el senador Martí, a la vista de les manifestacions que va fer després de la crema, o bé tenia molta febre o bé devia estar boig perdut. Imagina't que hagués reaccionat igual Felipe González quan, per l'afer de l'OTAN, es van cremar ninots d'ell en quantitat».

Respecte als regidors segregacionistes, Francesc Gil diu que «dubto que siguin segregacionistes; a ells, el que els motiva és el folklore i la conya. La segregació és l'excusa. ¿Que què n'entenc per folklore i conya? Doncs que són una gent combativa i que, quan no tinguin

ANTONI MARÍ
LA VOLUNTAT EXPRESSIVA

Assaigs per a una poètica

COTLLIURE
EDICIONS DE LA MAGRANA

RESTAURANT

el cresol

Avda. de Suècia, 15
Tel. (96) 360 16 99
València

especialitat en arrossos
i cuina tradicional
mediterrània

Direcció:
Emiliano García Doménec.
Xef de cuina:
Tito Albarca Campdevà

el tema de la segregació, se n'inventaran un altre. A ells, el que els va és la ingovernabilitat i la disbauxa».

Per la seva banda, Francesc Sancho, fent referència a l'alcalde del Perelló, diu que «no vull entrar en polèmica. Crec que és una persona normal, bastant primari, que parla irreflexivament, i, a mi, personalment, aquest tipus de gent, m'encanta, considero que és una persona encantadora. La gent primària, no obstant això, diuen coses com aquesta».

«Mira —afegeix Sancho—, l'únic que fem a l'Ampolla és pagar impostos. A l'estiu tenim una població de deu mil habitants, i joestic al dispensari sense aigua corrent. Sóc el metge titular de l'Ampolla, iestic a la Junta de Segregació per les condicions sanitàries en què he de treballar».

Francesc Sancho és l'única persona que ha esgrimit arguments conciliadors com a manera d'acabar amb l'odi ancestral que uneix el Perelló i l'Ampolla, odi que, a part de la distribució municipal, és l'únic punt de concordança entre les dues comunitats. En aquest sentit hi ha, pel que sembla, coincidència unànime, s'estigui a una banda o a l'altra de la ratlla. «És importantíssim que s'acabi aquesta guerra social —diu el regidor segregacionista—. És absurda. La discussió hauria de ser constructiva, i no com ara, que hi ha massa anècdotes i queden en un primer pla; s'han d'evitar les anècdotes per aconseguir un bon estudi de fons, un cert enteniment».

Una de les anècdotes més sonades, que va provocar més enrenou, va tenir lloc no fa gaire. Veïns extremistes de l'Ampolla van posar un cartell que deia: «Benvinguts a l'Ampolla si no sou del Perelló». El cartell, lògicament, va empipar els perellonencs. «Vam serrar el cartell —explica un dels membres del Moviment de Defensa del Perelló—, ja que ells estan en el seu dret de rebutjar-nos, però n'hi ha altres maneres. Però al cap de dos dies, el cartell va tornar a aparèixer i, aquesta vegada, amb un de més petit que posava: «si teniu collons, treieu-lo de dia». I vam pensar que calia fer-ho de dia. Vam anar amb dos cotxes, a plena llum, vam agafar la serra mecànica i el vam serrar de nou. Aleshores hi vam deixar els collons de bou. No, no en van ser dos. Vam deixar-hi quatre collons de bou i dos de be. Sí, és clar, perquè veiessin que en teníem».

Francesc Sancho afirma que el problema és bàsicament econòmic. Comenta: «El mateix alcalde diu: el vuitanta per cent dels impostos surten de l'Ampolla. Si us donem la segrega-

ció, ¿d'on treurem els ingressos?».

Cal ressaltar l'hospitalitat tant de l'Ampolla com del Perelló en relació als forasters. A l'hora d'explicar i argumentar els raonaments de cadascuna de les parts, les persones consultades de les comunitats en conflicte han mostrat la més afable col·laboració. Tanmateix, la causa obeeix al desig de convèncer els periodistes que ells —del Perelló o l'Ampolla— estan en possessió de la veritat.

A la qüestió de plantejar que cap de les dues comunitats se sentirà satisfeta per més que la decisió jurídica final l'afavoreixi, un trist assentiment i un encongiment afirmatiu d'espatlles ha estat l'única resposta. Ampollencs i perellonencs ho tenen, en aquest sentit, molt clar. Com el que firma el reportatge té molt clar que aquest no agradarà ni als uns ni als altres: al municipi es besa, no la terra, sinó la ratlla. □

MINIMALISME A BARCELONA

Minimal Nyman

Els propers dies 2 i 3 de febrer, el pianista i compositor Michael Nyman actua a Barcelona. Nyman és un dels noms relacionats amb la música minimalista, gènere que ha donat figures tan importants com Terry Riley, Steve Reich o Philip Glass.

Santi Palos

No se'l pot culpar de res. Té una ferma formació clàssica, ha practicat i revifat un gran nombre de gèneres i estils, sense quedar-se mai en la reproducció, sempre enriquint-los amb la seva imaginació insòlita, més o menys arrelada al minimalisme. Al passat, col·laboracions amb un grapat de noms de pes en diversos camps. És respectat per quasi tothom i el seu afany d'experimentació sembla no tenir límits. Ni sembla que, com a altres companys de calaix, li hagi arribat la decadència. Fugisser d'etiquetes i classificacions —els crítics ho tenen difícil amb ell—, fins i tot pot ser considerat pioner de la *new-age*, si més no d'alguna de les seves vessants. Amb la seva imatge d'alumne aplicat, seria massa perfecte per a no resultar repel·lent, si no ho amainés amb les bones qualitats dels seus treballs. La majoria, inèdits a l'Estat espanyol, per a major alegria de les tendes d'importació.

El currículum de Nyman és força envejable. Compositor vocacional des de molt petit, aplicat estudiant, la seva entrada a la música activa començà cap als principis dels setanta, amb la Scratch Orchestra, formació germinal on hi havia un jove Brian Eno. Fou precisament ell qui, l'any 76, al seu èfimer però interessant segell Obscure Records, publicaria el primer llarga durada de Michael Nyman, *Decay music*, basant-se en una pel·lícula del director Peter Greenaway (a qui, sis anys després faria, recollint l'esperit de Henry Purcell, la banda sonora d'*El contracte*

Michael Nyman, minimal i popular.

del dibuixant). Abans, però, Nyman havia trobat el temps i l'oportunitat de col·laborar amb un dels seus ídols, Steve Reich, i exercir de crític musical. D'aquesta darrera activitat sortirà *Experimental music, Cage and Beyond* (Schirmer, Nova York, 1981), llibre on analitza les noves possibilitats de la tecnologia aplicades a la música, i els avanços de l'avantguarda d'aquest segle.

Des de l'aparició de *Decay music*, la de Nyman ha estat una carrera ascendent, que ha transcendit els elitistes circuits de la música electrònica i experimental per arribar a un públic ampli. En bona part, gràcies a la feixuga tasca de composició per a films (*Briestone and teacle*, de Michael Loncraine,